

Sygn. akt II UK 427/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku D. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu
o zwrot nienależnie pobranego świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa 1482/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację D. B. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 kwietnia 2014 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie zwrotu nienależnie pobranej renty rodzinnej przyznanej w drodze wyjątku w kwocie 10.517,22 zł wraz z odsetkami w kwocie 1.030,82 zł. Według bezspornych ustaleń ubezpieczona, wielokrotnie informowana o przyczynach ustania prawa do pobierania świadczeń wyjątkowych w razie osiągnięcia przychodu, w odpowiedzi na pisma zawierające pouczenia o okolicznościach powodujących utratę prawa świadczenia wyjątkowego nie ujawniła tego, że od czerwca 2012 r. podjęła zatrudnienie i zaczęła osiągać przychód.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 138 ust. 1 w związku z ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.; dalej „ustawa”) przez przyjęcie że została prawidłowo pouczona o warunkach ustanienia prawa do pobierania świadczenia; niezastosowanie do świadczeń przyznanych w drodze wyjątku art. 104 ustawy na podstawie art. 83 ustawy, oraz naruszenie art. 84 ust. 11 w związku z ust. 1 i z ust. 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) przez zobowiązanie do zapłaty odsetek za okres od dnia 21 czerwca 2012 r. do dnia 23 września 2013 r., mimo dopełnienia ustawowego obowiązku prawidłowego zawiadomienia organu wypłacającego świadczenie o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczenia.

Skarżąca zarzuciła również naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez wybiórczą ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a także przez przyznanie wiarygodności wybranej tylko części dowodów oraz pominięcie innych istotnych w sprawie.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że „niezależnie od oczywistej zasadności skargi, podkreślenia wymaga fakt, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które powinny stanowić przedmiot orzeczenia Sądu Najwyższego, a także wobec których Sąd Najwyższy, z uwagi na ich istotę, powinien zająć stanowisko”. Są to kwestie, czy art. 104 oraz 105 ustawy wskazujące na okoliczności powodujące zawieszenia lub zmniejszenia przyznanych świadczeń wyłączają z zakresu swojego obowiązywania świadczenia przyznawane w drodze wyjątku; czy świadczeniobiorca jest zobowiązany do ponoszenia negatywnych konsekwencji spowodowanych wprowadzającymi w błąd informacjami udzielonymi bezpośrednio przez organ rentowy oraz jego pracownika, oraz od jakiej daty organ rentowy jest uprawniony do naliczania odsetek od nienależnie pobranego świadczenia, a także czy istnieje możliwość naliczenia odsetek, gdy świadczeniobiorca wypełnił ustawowy obowiązek powiadomienia organu o okolicznościach powodujących ustanie prawa do pobierania świadczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty jednocześnie na twierdzeniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te – określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. – wykluczają się; skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego.

Niezależnie od tego, zarówno ujęte w skardze argumenty na rzecz występowania istotnego zagadnienia prawnego, jak i wykazanie, że jest oczywiście uzasadniona, odnoszą się do stanu faktycznego odmiennego od dokonanych ustaleń w związku z zarzutami co do oceny dowodów, która nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).